

Đọc Đường Hai Mươi Bê

*Trái qua một cuộc biển dâu
Những điều trông thấy mà đau đớn lòng!*
Nguyễn Du - Đoạn Trường Tân Thanh

Tôi gọi cô bé ấy / là Út Oai Dễ Thương! Cô bé hai má hường / lúm đồng tiền một miếng...

Tôi chỉ đàn én liệng, cô bé nhìn ngẩn ngơ...Rồi, tôi trao bài thơ...cô bé hết nhìn én...

Tôi trao Út trọn vẹn: Trái Tim Tôi là Thơ!

*

Không biết từ bao giờ / mà tôi yêu người ấy? Với tôi ai mười bảy...mười bảy là Muôn Năm!

Em, thị trấn M' Loon...bây giờ là Thạnh Mỹ. Tôi không hiểu sao thế...tại người mình thiên cư?

Nhưng...đất đã là Thơ! Trời mãi mãi là Mộng! Em bám chút đời sống, em sợ nhìn én bay?

Tôi muốn nắm bàn tay / hôn em hơn một cái...Tôi chợt nhìn sang trái: một xe ngựa đang qua...

Xe ngựa xuống Càbeu / hay Trạm Hành, dám lăm? Sương trên đồi trái thảm...chiều ơi chiều Quê Hương!

Tôi lỡ một cái hôn! Lỡ chuyến đò lịch sử! Tôi ôm chầm quá khứ! Quá khứ ơi, Filnôm!

Những nắm mộ phế hoang...

Những ngôi nhà lấn đất...

Còn một chút xương cốt / xe ủi cũng xới tung!

Út nâng niu đóa hồng. Ồ! Tại sao Út khóc? Anh, khách đi đò dọc...Út đừng mưa bay theo!

Tôi nói với người yêu / một câu buồn não nuột. Đoạn Trường Thơ ai thuộc, đọc đi câu Biển Dâu...

Biển dâu, đừng nhìn dâu...bởi nhìn dâu cũng thấy! Hoa quỳ tàn, cỏ cháy...Tang thương kia, kìa, người...

Trần Văn Lệ